

Quang Thiện: Tình Muộn

TÌNH MUỘN

P

ong đã hùi tnh, nhưng không vội m m t nhìn ánh sáng tr n th . Chàng c m nhận ý tư ng ph n kh i đang tràn ngập tâm trí nên tiếp tục giữ nguyên th nằm, im lặng hùi tư ng những giây phút đầu tiên và mừng th m khi chợt nhớ đã may m n th ng được canh bạc hệ trọng nh t c a cuộc đời mình.

Sau một thời gian chìm đ m trong hôn mê mà ngày trôi qua được ghi d u bằng những mũi thu c chích, bằng tiếng bàn tán c a m y người y tá chăm sóc, bây giờ Phong nhận th y trí óc mình v n thông su t, mình m n như thu nào và có th nhận bi t rõ ràng mọi sự quanh mình.

Chàng mu n cười thành tiếng đ bi u t n i vui, nhưng lại th y c n ph i ki m soát cho ch c mình không m . Phong li c th y c a phòng m rộng và có người đang bước vào. B t chợt trong chàng n y sinh ý tư ng mu n giây phút này dừng lại thêm chút nữa đ xác thực chi n th ng c a chính mình. Chàng nghe rõ tiếng nói nhẹ nhàng c a cô y tá tr :

– Thoạt nhìn cứ tư ng anh chàng không th nào s ng n i.

Giọng nói c a một cô y tá khác qu khéo:

– Đừng nói bậy, Dung. Bác sĩ sẽ r y n u nghe em nói gở như vậy.

B n bàn tay thành thạo, đang nhanh nhẹn dọn giường, lăn thân xác Phong sang bên ph i, r i bên trái, một cách êm nhẹ và ch ng m y ch c, t m v i tr i giường mới, sạch sẽ, được thay xong.

– Người này có gì đặc biệt mà bác sĩ Thu n chăm sóc ân c n quá vậy h chị?

– Dung à! Tội mình ch lo b n phận thôi, không nên th c m c gì c tr u c mặt khách, dù ông ta đang hôn mê.

– Đừng có lo sợ quá như vậy chị Thanh. Đôi lúc, tánh thận trọng c a chị làm em n n. Em mu n bi t vì sao bệnh nhân này lại được ưu tiên hơn những người khác, có gì bí n chứ?

– Dung! Làm việc đi, đừng hùi nữa.

– Coi kìa, chị Thanh. Ch c chị cũng có ý gì h ? Em nhận th y mọi người ở đây đ u chăm sóc anh ta đặc biệt trong khi ch ng ai rõ tông tích và ngay c không bi t anh ta được đưa vào bệnh viện từ lúc nào, vì lý do gì? Chị th y đó, trong su t hai tu n l người này nằm đây, có ma nào vào thăm đâu? Ngay c cái tên Ch t c a anh ta nghe cũng quê thiết.

– Câm miệng đi Dung! Em không biết là ông ta dù hôn mê vẫn có thể nghe em nói đấy!

Phong thêm nghĩ rằng y tá tên Thanh nói đúng và mừng khi biết rõ những gì chàng sắp đặt, chờ đợi, đều đã được mọi người liên hệ thực hành không sơ sót chút nào. Những lời nói tiếp theo của cô y tá Dung, cho chàng thêm chút tự mãn.

– Chị e ngại anh ta biết phải không? Anh chàng đẹp trai thật đấy, chính em nhìn cũng thấy xiêu lòng.

Phong lại nghe tiếng cô y tá tên Thanh quát trách bạn: – Dung à! Thôi, đừng nói xàm nữa!

Sau đó, hai thiếp nữ rời đi, trở lại cho chàng bầu không khí im vắng trong gian phòng y viện.

Phong chậm rãi duỗi dài chân tay, thư giãn thức từng nhịp chuyển của các bắp thịt bị cứng đờ vì tạm ngưng hoạt động bấy lâu. Phong cảm giác các thớ gân đang giãn dần. Chàng đưa tay vuốt nhẹ trên lớp da ở ngực, xong đến hai bắp chân của mình và bất chợt liên tưởng tới Thuý, chàng thấy tâm trí nôn nao khó tả.

Phong nhớ lại lần tiếp xúc, lúc nàng đang ngồi trước bàn trang điểm. Hôm đó, Thuý mặc chiếc áo sa-ten bóng mượt, màu hoàng anh, và đang chùi mái tóc dài đen óng theo dài bờ hông xuống tận bờ vai trắng muốt. Chàng thấy mê mẩn vì sắc đẹp kiều sa của nàng. Tiếp đến sau lưng, đặt nhẹ đôi tay già cỗi trên vai vợ, chàng nhận thấy lớp da khô héo nơi đùi mỗi của mình tương phản một cách kỳ quái đối với làn da mịn màng ở cơ thể nàng.

– Gì vậy anh?

Thuý quay lại, hỏi với vẻ lo lâu khi nhận thấy nét đăm chiêu của chồng soi trong kính.

– Chẳng có gì đâu em.

– Có! Em thấy rõ mà.

Nàng nắm tay chồng, hôn nhẹ và áp vào dưới chiếc cằm tròn trĩnh của mình, nói tiếp:

– Anh biết hết, em biết mạch anh đã lờm.

Có vẻ mệt mỏi, Phong ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh vợ, giọng chán nản:

– Anh nghĩ tới tuế tác cách biệt. Anh quá già đối với em và sự thật hiển nhiên đến nỗi không thể nào làm ngờ hoặc khoả lấp được.”

– Anh yêu, em đã nói bao nhiêu lần rồi. Giữa chúng mình, tuế tác không phải là vấn đề đáng để quan tâm. Em không hề thấy mục gì cả, đơn giản vậy thôi.

Chàng lần đầu phải nhận: – Em phải thực tế một chút, vì tình trạng trở nên tệ hại dần theo thời gian. Đáng lẽ anh không nên lợi dụng tuổi trẻ và sự thiếu kinh nghiệm trường đời của em để chiếm hữu em làm vợ.

– Nhưng chính em lại muốn được như vậy.

Dứt lời, Thuý vô tình làm một cử động uyển chuyển, khiến Phong càng thấy rõ sự tương phản giữa người vợ trẻ với chính mình, xác nhận những ý tưởng đang hiện hiện trong tâm trí chàng. Thuý buông chiếc lược xuống mặt bàn và hạ mình bên chân chàng, nói thành khấn:

– Phong, em yêu anh thật lòng như những ngày đầu chúng mình biết nhau và sẽ yêu anh mãi.

Chàng vuốt nhẹ trên mái tóc vợ, nói như thì thầm:

– Anh hiểu rõ lắm, em thường nói như vậy. Nhưng anh thấy vẫn có một sự thật đáng buồn, sự khác biệt giữa hai mươi với sáu mươi tuổi đã là quá đáng, đằng này anh và em nằm trong sự khác biệt giữa ba mươi tám và bảy mươi tám tuổi thành ra càng tệ hơn. Phải chi anh được trẻ lại hai mươi năm, chúng ta sẽ còn thêm một đoạn đời sống hạnh phúc. Bây giờ thì...

– Anh không sao chứ? Chưa bao giờ anh nói với em như thế.

– Thực ra tâm trí anh đang rất băn khoăn. Ngắm em hàng ngày, và nghĩ đến thời gian của chúng ta qua mau, anh thấy những ngày còn lại có thể đếm trên đầu ngón tay. Mỗi lần nhìn bóng mình trong gương như thế này, anh thường so sánh với sự son trẻ của em, để thấy rõ anh là một lão già, nên không chịu nổi, thế thôi.

Nàng đứng dậy, hôn nhẹ trên môi chàng và nói dịu dàng:

– Anh là Phong, em yêu bạn tính trong anh, chứ có vậy. Hãy tận hưởng những gì chúng mình hiện có, đừng phí thời giờ lo lắng những gì sẽ đến, hoặc thế dài vì các nỗi buồn vu vơ.

* * *

T

Trong xe điện chạy vụt ngang rộn ràng bên đường hôm lân cận y viện, lời Phong trẻ với thực tại. Thấy không thể chờ đợi thêm, chàng mở mắt nhìn lên trần nhà quét vôi trắng và bên bức vách màu ngà đóng khung quanh gian phòng. Ánh nắng buổi sáng xuyên qua bức màn sáo, soi thành những sọc dài trên vách. Phong mừng còn được trông rõ ngày đúng nghĩa tươi đẹp. Chàng không thấy những gì đang muốn tìm, nhưng cánh cửa mở nửa lòng hướng về phía phòng tắm riêng như mời mọc. Phong lật chiếc chăn đang đắp bên và cử động ngái dậy. Tuy nhiên chàng chợt cảm giác đầu óc quay cuồng kỳ lạ, khiến phải ngất vật xuống giường. Thực ra nỗi vui sướng đã làm chàng quên mất tình trạng sức khỏe vẫn còn yếu sau vụ giãi phẫu quan trọng vừa qua, cộng với hai tuần nằm bất động trên giường. Tuy vậy, chàng không ngã lòng. Ý muốn được nhìn mọi vật đang lung lay trong trí khiến Phong không màng tới thứ gì khác. Cử động thật chậm và cẩn thận tuyệt đối, chàng thò một lần nữa, cử động ngái dậy, xong thò nhẹ hai chân xuống một bên giường với ý định chuẩn bị đứng lên.

Cô phòng thình lình bật mồm, Phong nghe tiếng cô cô y tá Thanh nói, giọng đầy kinh ngạc:

-Trời đất ơi! Ông Chết! Coi chừng! Ông tính làm gì vậy?

Cô ta chạy vội vào phòng. Trước khi phân biệt được chuyện gì xảy ra Phong đã bị đẩy nằm trệch lại giường, đầu tựa vào gối. Chàng nhìn cô y tá trệch bằng ánh mắt phản kháng:

- Tôi muốn vào phòng tắm.

Phong ngỡ ngàng khi được nghe chính giọng nói của mình. Chàng nhận thấy thanh âm bây giờ đã đổi khác. Cô y tá an ủi:

- Trước sau gì ông cũng sẽ được miễn nguyện. Nhưng phải chờ sức khỏe phục hồi đã.

Nàng đặt nhiệt kế vào miệng Phong, áp mấy ngón đúng chỗ mạch ở cườm tay, vừa nói:

- Chưa được. Ông phải chờ bác sĩ Thuấn khám lại đã. Vài phút nữa ông ấy sẽ đến đây.

Nàng đặt đầu Phong sang một bên xong nhìn chàng với vẻ trang trọng và mỉm cười, tiếp lời:

- Bác sĩ Thuấn sẽ rất mừng khi thấy ông đã hồi tỉnh, tôi cũng vậy.

- Cảm ơn cô. Tôi thấy khá lắm rồi, chỉ không thể...

- Tôi sợ là chưa được. Ông còn bỏ đi tiêu tiện?

- Chưa. Cảm ơn cô.

- Ông Chết! Bác sĩ Thuấn gọi tên khách hàng của mình với giọng đờc thờng. Cùng lúc, vẻ ngạc nhiên và thích thú hiện trong ánh mắt của những người đi theo ông. Họ nhanh nhẹn thực hành công việc y khoa cần thiết cho Phong trong chốc lát, xong rồi đi, chỉ còn bác sĩ Thuấn ngồi xuông cạnh giường, tươi cười hỏi: - Chúng ta đã thành công rồi phải không?

- Đúng thế. Tôi rất mừng.

- Thoạt đầu, tôi không dám tin chắc ở tài năng của mình, nhưng ngờ tôi lại ghi được thành tích cho lịch sử y khoa.

- Tôi nghĩ vậy. Nhưng gạt mọi sự sang bên đi. Tôi bắn khoan muốn biết sức diện của mình bây giờ như thế nào.

Bác sĩ Thuấn mỉm cười đáp: - Ông sẽ được thỏa mãn ý muốn đó ngay bây giờ.

Dứt lời, ông đứng dậy, nghiêng mặt sang một bên, chăm chú nhìn Phong và tiếp lời:

- Tôi mong ông sẽ không kỳ vọng quá vào giai đoạn này. Bởi vì chẳng ai có thể đẹp nổi khi còn lớp băng quấn quanh đầu. Ngoài ra, cũng cần thêm thời gian để tóc mọc trở lại. Tuy nhiên, tôi sẽ gọt tạm tóc gọn thích hợp với khuôn mặt mới của ông.

Do dự một lúc lâu, bác sĩ Thuấn cúi xuông mở ngăn tủ phía dưới, lấy ra một chiếc kính soi, vừa nói: -Tôi biết ông sẽ yêu cầu việc này trước tiên, nên đã cho đặt sẵn ở đây ngay sau khi gội đầu, phòng khi ông cần đến.

Phong nhận lấy kiếng soi từ tay người y sĩ. Chàng có cảm giác lạnh lạnh khi vừa chạm đến cán của chiếc kính. Phong cố dần sự nôn nao, không đưa lên nhìn ngay mà đặt mặt kính úp xuống giường, xong quay sang bác sĩ Thuần: – Nếu không còn gì phải quan tâm, xin...

Người y sĩ như hiểu ý chàng, lập tức đứng dậy, nhưng tay hơi bết bính khiến Phong có thể nhận thấy. Chắc hẳn ông muốn quan sát phản ứng của khách hàng đối với phép lạ ông đã thực hiện được. Tuy nhiên, bác sĩ Thuần nói lịch sự: – Phải, nên để ông được tự do.

Dứt lời, người y sĩ quay lưng, và nhẹ nhàng khép cửa lại.

Phong hít hộp nhìn chiếc kiếng soi đang đặt trên mặt lớp mền bệnh viện trơ trọi. Một vật nhẵn nhụi như vậy, nhưng trong lúc này, đối với Phong lại có quyền lực to lớn, vì chàng sẽ tạm sở hữu để phát hiện niềm vui hay nỗi thất vọng của mình. Bây giờ giây phút cuối cùng đó đã tới, chàng cảm thấy đầu óc tê dại vì lo. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chàng tính sai? Như vậy, lại lắm lúc ghê gớm lắm. Phong nhẩm nghĩ đôi mắt, tâm trí hít thở cuộc đời thoải mái đã tạo nguyên nhân cho một sáng kiến táo bạo đưa đẩy chàng hiện diện trong y viện này.

* * *

Câu chuyện diễn biến vào dịp mừng kỷ niệm sinh nhật thứ bảy mươi tám của chàng. Sự thực Phong không muốn tổ chức rình rang, trái lại chỉ mong cho ngày này trôi qua lặng lẽ, nhưng Thúy phản đối. Nàng vốn thích ghi dấu những đoạn đời đáng nhớ của chúng nên chàng đành phải chịu ý.

Thúy đã chứng tỏ cho các bạn của Phong thấy nàng là người nội trợ đang, có tài làm hài lòng khách khiến bữa tiệc sinh nhật tối hôm đó vui nhộn không thể tưởng. Bữa không khí hợp mặt thoải mái đặc biệt vì nàng chỉ mời những thân hữu chàng ưa thích, cùng bạn bè chí thân đã lâu năm. Trong số khách đến mừng sinh nhật Phong có cả Tuấn, bác sĩ giỏi phẫu thuật chuyên khoa về thay tim, phổi. Thành tích mới nhất của ông là việc chữa trị thành công một bé trai sáu tuổi mà báo chí toàn quốc loan tải ngay trang nhất. Vì vậy, trong ngày vui tại nhà chàng hôm đó, bạn hữu thảo luận sôi nổi về việc phẫu thuật thay thế các bộ phận cơ thể.

Trong câu chuyện, Thanh Lan vợ của Hoàng, doanh gia đang nghiệp với Phong, đã gây nên cuộc tranh cãi khi bà nêu quan điểm của mình: – Theo tôi nghĩ, chuyện cấy ghép để thay đổi bộ phận trong cơ thể người ta là việc làm trái thiên nhiên, chớ nên thực hiện.

Tiếng nói oang oang của bà làm mọi người quay nhìn, lắng nghe. Được thôi, bà nói tiếp:

– Ý tôi muốn nói là các ông không nên lấy bộ phận cơ thể của người này ra gán vào

cho người khác như vậy mãi được. Bởi vì rồi rồi các ông tạo nên những con người không còn là hèn nhưng cũng chẳng phải kẻ đã chết hiên danh cơ phận, mà là một giống loại mới, tôi cho rằng chẳng phải người thật.

Một vài giây im lặng trôi qua, thành linh mọi người nhao nhao:

– Nói như vậy tầm bậy quá chị Lan...

– Nhưng mà, chị Lan...

– Tôi hiểu ý chị...

– Nhưng không hèn vậy...

– Chị Lan cũng có điếm hữu lý...

Dứt lời tất cả nhìn nhau cười. Sau đó, mọi người im lặng nhìn Phong như chờ đợi ý kiến.

Hiệu ý, chàng mỉm cười nói:

– Chị Lan đã nêu ý tưởng căn cứ vào sự suy luận của mình. Theo tôi thì vấn đề không tranh cãi mà tùy thuộc vào sự nhận định của chị thế nào là một người thật.

Bà Lan đã muợn ngưng nhưng bị lôi cuốn trở lại vì câu nói tưng quát của gia chủ. Dựa lưng vào thành ghế, bà nói, giọng kém tự nhiên:

– Theo tôi thấy thì tất cả chúng ta mỗi người đều có một bản thể bao gồm tinh thần và thể xác. Do đó, nếu chúng ta phá huỷ sự kết hợp này để thay thế vào trong người quá nhiều bộ phận của kẻ khác tức là đã huỷ diệt bản thể của mình.

Từ trước, vấn đề im lặng theo dõi cuộc tranh luận, tới giai đoạn này, sau khi hợp xong ngụm rượu chát, bác sĩ Tuấn mới lên tiếng: – Chị Lan đã nêu ý tưởng của mình rồi phải không?

Ngưng giây lát, ông nâng cao ly rượu và chậm rãi hỏi:

– Theo ý quý vị bản thể của một người nằm ở chỗ nào? Ai trả lời được?

Hoàng đáp thay cho vợ: – Chắc chắn là trong cơ thể chứ còn ở đâu nữa. Bởi vì thân xác tôi, mặt tôi là những thứ giúp mọi người có thể nhận ra tôi.

Phong buộc miệng đáp: – Tôi nghĩ không hèn như thế.

Bác sĩ Tuấn lại góp ý:

– Anh Phong nói đi. Chắc anh không cho rằng đã yêu Thuý vì tinh thần tốt đẹp của chị?"

Vừa nói ông vừa liếc nhìn nàng đang ngồi ở cuối bàn, để dò thái độ, xong tiếp lời:

– Bởi vì nếu anh xác nhận chị yêu chị vì tinh thần tốt đẹp không thôi thì nói thế này, tôi nghĩ là bạn dối lòng, nếu không, cũng là kẻ điêu ngoa.

Một tràng cười bùng nổ lên chung quanh bàn. Thuý góp tiếng:

– Tôi không chắc lắm về nhận xét này. Nếu có thật thì tôi chẳng rõ thể xác và tinh thần của tôi, thứ nào được chú ý trước.

Bác sĩ Tuấn quắc quýt: – Lẽ tất nhiên là phần đầu! Tôi không dám nói là cơ thể chị

xinh hơn tinh thần của chị, nhưng biết chắc Phong đã yêu nhân dáng của chị trước rồi mới đến bản thân.

Bà Trang bình nói chen vào: – Em nghĩ chúng ta đã đi lạc đường. Điểm chính trong câu hỏi anh Tuấn nêu ra rất gần gũi là bản thân của một người hiện diện ở chỗ nào? Theo em biết, nằm trong phần trí óc, ý thức đã tạo ra em là Trang, cho nên bản thân của em, không có liên quan gì đến cơ thể mà có cội nguồn từ não bộ. Em tin chắc điều này. Thí dụ, nếu anh bị một tai nạn ghê gớm, như hoạn nạn chẳng hạn và bị phung phí khiến phải giãi phẫu để ghép da thì sau đó, em vẫn yêu anh bởi vì bản thân của anh vẫn tồn tại.

Bác sĩ Tuấn mỉm cười nhìn vợ nói:

– Quý hoá lắm. Nghe em nói, anh cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Bà Lan phụ họa: – Tôi đồng ý với chị Trang.

Thuý lên tiếng: – Em cũng vậy!

Phong liếc nhìn vợ. Thuý cũng nhìn vào hướng chàng ngời lên đôi bàn tay diện và mỉm cười. Hai người ngẫm hiều vì đã một lần đề cập tới ý tưỏng này trong phòng ngủ. Phong khẽ nháy mắt đáp lại, nhưng thâm tâm chàng thấy không cùng ý tưỏng với nàng. Phong chẳng thể hình dung được Thuý nếu sắp diện nàng thay đổi, bởi vì như vậy sẽ chẳng còn là Thuý nữa. Do đó, đối với đàn ông, ý tưỏng này có lẽ khác với các bà.

Bà Trang quyết: – Điều đó phải đúng, nếu không, làm sao giải thích được sự kiện một chàng đẹp trai hoặc một nàng đẹp gái lại có thể si tình vì những người có sắp diện không thể tới nơi hoặc quá xấu xí. Tôi tin chắc là tất cả chúng ta đã nghe nói đến những trường hợp như vậy. Tôi không nghĩ ra nơi họ đã nhìn thấy gì ở người yêu có nhân dạng xấu xí. Phải vậy không?

– Phải. Đúng rồi!

Câu chuyện còn đang sôi nổi, bình dưng Thuý lên tiếng:

– Thôi chúng ta tạm ngưng, tiếp tục cãi nhau sẽ chẳng bao giờ dứt.

Cuối cùng để tài tranh luận được bỏ dở nửa chừng.

Phong không như mọi người. Suốt cả buổi tối còn lại, chàng chỉ nghe câu chuyện của nhóm bạn hữu một cách mơ hồ, nhưng cảm nhận có điều gì mới lạ vừa mạnh mẽ trong đầu mà chàng chưa thể nghĩ ra. Phong chẳng muốn tượng được là gì mà chỉ biết có điều khác thường len lỏi trong tâm trí còn tinh táo của mình như mọi nước đang tìm đường len lỏi qua kẽ nứt ở bờ đê.

Sau khi cả hai tiễn khách ra về, Thuý tới bên cạnh chẳng hỏi: – Anh sao thế?

– Anh không sao cả.

Phong đáp ngoài miệng, nhưng trong thâm tâm, chàng đang băn khoăn với ý nghĩ cho dù sự kiện lạ đang tìm cách thành hình như thế nào, đối với chàng vẫn hay. Phong chỉ quan, tin chắc như vậy.

Mãi đến lúc cùng Thuý vào giường ngủ, Phong mới nhận thức được ý tư­ng phôi thai trong tâm trí mình.

Thuý rúc người vào chàng nhìn với v­ẻ hài lòng và h­ời:

– Chúng mình được một bu­i t­i tho­i mái ph­i không anh?

Phong vuốt tóc nàng, đáp: – Được lắm! Cám ơn em.

Nàng che miệng ngáp dài, xong ngoái nhìn ch­ng h­i: – Anh thực sự không sao chứ?

– Anh không sao c­.

Phong tr­ lời ch­ c­t cho vợ yên lòng chứ thực ra vào những giờ cu­i c­a bu­i tiệc, chàng c­m th­y thân xác mệt không th­ t­. Chàng có c­m tư­ng m­i giây phút trôi qua như đè nặng thêm trên s­ tu­i b­y mười tám c­a mình.

L­ng nghe ti­ng Thuý th­ đ­u đặn trong gi­c ng­ êm đ­m, Phong cay đ­ng liên tư­ng đ­n những bu­i t­i như th­ này lúc chàng còn trai tr­ đã k­t thúc khác h­n, nhưng nay không còn nữa. Phong tự bi­t chuyện ái ân vợ ch­ng c­n r­t nhi­u sức lực và bây giờ, r­t cuộc, dù lòng chàng có ham chuyện chăn g­i với Thuý nhưng các b­p thịt trong cơ th­ cũng không th­ giúp đáp ứng ý mu­n c­a chàng. Phong nghĩ ph­i chi chàng có kh­ năng loại b­ được những thứ già y­u cần c­i ­ trong thân xác c­a mình như loài r­n lột da, đ­ sáng thức dậy với một cơ th­ tr­ trung hơn. Có như vậy mới thích ứng được với t­m thân đ­y sinh lực c­a Thuý.

Đ­u óc chàng b­t chợt dừng lại ­ một khuôn mặt quen thuộc khi­n Phong bừng lên ni­m hy vọng: “Tại sao mình không nhờ ông ta? Trên nguyên t­c, con người hiện nay đã thay tim, thay ph­i được thì cũng có th­ thay những bộ phận khác. Nếu th­, tại sao không thay óc?”

Phong b­t đ­u suy tư­ng mông lung. Rõ ràng Thuý đã cho bi­t nàng ch­ quan tâm tới ph­n tinh th­n và yêu b­n ch­t c­a chàng. Theo nàng nói thì cơ th­ người đàn ông ch­ là phương tiện, một chi­c xe bằng xương bằng thịt c­n có đ­ chứa b­n ng­ nằm ngay trong kh­i óc. Người đàn ông có th­ m­t một trong tứ chi hoặc ph­i c­t b­ bộ phận cơ th­ vì hình thức bệnh này nọ, nhưng v­n là người đó, nếu bộ óc còn nguyên vẹn.

Ý tư­ng mu­n được thay óc có th­ là điên r­, vượt quá sức tư­ng tượng, nhưng Phong nghĩ lý do nào không cho k­t qu­ như ý nếu bi­t ph­i hợp đ­y đ­ lòng kiên nh­n, tài năng và ti­n bạc? Phong nhận th­y tâm trí chàng t­nh táo hơn bao giờ h­t. Kh­ năng suy tư­ng c­a chàng r­t d­i dào, không h­ suy gi­m, trái lại còn tăng ti­n thêm theo năm tháng từng tr­i kinh nghiệm. Chàng nghĩ nếu tìm được một người s­n sàng cho bộ phận, một người đàn ông mạnh kho­, thân th­ không suy suy­n sau cái ch­t thành l­nh b­t cứ vì lý do gì. Phong tin tư­ng có th­ s­ dụng thân xác đó đ­ thay chính bộ não c­a mình vào. Như vậy b­n th­ cá nhân chàng trong kh­i óc v­n còn nguyên vẹn, ch­ có nhân dạng thay đ­i mà thôi, do đó, chàng ch­ng m­t mát gì c­. B­t chợt, Phong th­y phi­n lòng m­i l­n nghĩ tới giai đoạn vài năm nữa sự suy nhược và bệnh hoạn trong

chàng thay đổi mau lẹ sẽ khiến Thuý trở thành người y tá đứng hành cõa chàng thì thật tội nghiệp cho nàng. Tin tưởng ý muốn có thể đạt thành, Phong chuồn bị áp dụng mọi tính toán của mình vào một lần mạo hiểm cam go nhất trong đời. Chàng không muốn bỏ tay dõ dàng đổi với đời sống thế xác nộ tại.

Vì mãi suy tư, suốt đêm Phong không thể nào chọn mặt nõi. Chàng cứ thao thức hoạch định mưu toan. Phong tính bước đầu phải liên lạc với Tuấn, người bạn bác sĩ đã lâu năm.

* * *

K

hông ngần ngại gì cõ trước những lời Phong trình bày, Tuấn tiến cõ ngay cho chàng một người có dõy dõ kinh nghiệm và khả năng:

-Tôi nghĩ nên gặp bác sĩ Thuấn, ông ấy là nhà giỏi phẫu ốc nõi tiếng trên thế giới, anh có thể giới thiệu người bạn muốn làm chuyện đó với ông ta mà không phải chờ đợi lâu. Bạn anh bị gì? Ung thư ốc? Khùng điên? Tôi có thể nói, được gặp bác sĩ Thuấn, bạn anh may mắn dõy, không thể tìm được ai khác hơn đâu.

Phong nói với bác sĩ Tuấn là một người bạn khác của mình cõn được chữa trị ốc. Bây giờ, Phong nhận thấy điếu khó khăn là phải nói sao để bác sĩ Thuấn chịu hợp tác làm theo ý chàng. Giống như một viên tướng đã quen trận mạc chuồn bị cho một cuộc chiến sinh tử trong đời, Phong cõ suy xét từng nõi hiểm nguy có thể xảy ra. Cuối cùng chàng thấy mọi sự đã sẵn sàng.

Quả nhiên phản ứng của bác sĩ Thuấn hiện như chàng tiên đoán: – Ông Phong, điếu ước muốn của ông tôi quan trọng dõy, phải suy đi nghĩ lại mới được.”

– Thú thật với bác sĩ trong đời chưa bao giờ tôi suy tính thấu đáo như lần này.

Nghe phong nói quả quyết, bác sĩ Thuấn chõm người tới trước, nhìn chàng bằng ánh mắt thương hại, ông nói: – Ông Phong, tôi đã hiểu được động lực trong ước muốn của ông, và tôi thông cảm sự thiếu năng lực để ông thích ứng với tuổi già, nhưng ông phải thấy để nghị của ông hoàn toàn không thể nào thực hiện được. Chưa có ai thực hành trường hợp giỏi phẫu thay ốc như vậy. Ông không rành những khó khăn phức tạp về chuyên môn và xin nói thẳng, theo ý kiến của tôi, hy vọng thành công sẽ rất mong manh, nếu không muốn nói là chẳng thể được.

– Nhưng tôi sẵn sàng chấp nhận rủi ro.

Bác sĩ Thuấn lắc đầu quả quyết: – Tôi nghĩ không thể nào thực hiện nõi.

Tuy vậy, Phong vẫn chưa chịu buông xuôi. Chàng dựa lưng vào thành ghế, nói hồ hững:

– Vâng, tôi hiểu. Với tư thế là người giỏi phẫu giỏi nhất thế giới, bác sĩ đã mô tả cho biết một cuộc giỏi phẫu như vậy sẽ gặp rất nhiều khó khăn về kỹ thuật, khiến

chưa có ai dám áp dụng.

– Tôi không nói là ch○ng th○ áp dụng được.

– Như vậy tức là v○n có th○ thực hiện chứ gì?

– Tôi khó th○ xác quy○t, b○i vì không bao giờ nghĩ đ○n trường hợp ph○i gi○i ph○u như vậy, nên tôi chưa h○ hoạch định th○ ph○i ti○n hành như th○ nào.

Phong nhận th○y đã có chút tia sáng tự tin trong ánh m○t c○a bác sĩ Thu○n. Chàng nghĩ mình đã tr○ thành k○ thuy○t phục chuyên nghiệp có th○ làm người y sĩ gi○i ph○u ch○p nhận thực hiện việc làm khó khăn.

Chàng t○n công thêm: – Tôi cũng đã trù tính chi một s○ ti○n khá lớn cho trường hợp gi○i ph○u phức tạp như vậy đ○ t○ lòng ngưỡng mộ tài năng c○a bác sĩ.

Bao nhiêu năm kinh nghiệm hoạt động thương lượng, đi○u đình trên thị trường kinh t○ đã cho Phong bí quy○t bén nhậy, có kh○ năng làm thay đ○i thái độ cứng r○n c○a người khác. Dù bác sĩ Thu○n không đ○ lộ một d○u hiệu nào bên ngoài, nhưng chàng c○m nhận được ngay sự thích thú trong thái độ c○a ông ta. Phong ti○p lời: – Nói thật với bác sĩ, tôi đã có ý định chi một triệu đ○ng cho ai hoàn thành được ước nguyện c○a tôi.

Bác sĩ Thu○n l○m b○m: – Một triệu đ○ng...

Phong gạt đ○u nh○n mạnh: – Tôi sẽ chi một triệu đ○ng không sai lời và lệ phí này sẽ tr○ dù cuộc gi○i ph○u có thành công hay không. Tôi s○n sàng ký gi○y xác quy○t là đã tự ý yêu c○u được gi○i ph○u và ch○p nhận r○i ro ch○t người. Thân nhân c○a tôi không được thừa kiện và bác sĩ cũng ch○ng ph○i chịu trách nhiệm gì h○t. Tuy nhiên, tôi ch○ xin một đi○u kiện.

Bác sĩ Thu○n thoáng ngạc nhiên, buộc miệng h○i: – Đi○u kiện?

– Ph○i, n○u cuộc gi○i ph○u thành công, ông không được công b○ cho ai bi○t.

– Nhưng...

– Tôi đã rõ bác sĩ mu○n sự thành công quan trọng như vậy trong lĩnh vực y khoa c○n ph○i ph○ bi○n cho c○ th○ giới bi○t. Tôi thông c○m ý tư○ng này, nhưng vì lý do cá nhân đặc biệt, tôi nói thực là dù b○t cứ trường hợp nào cũng không được công b○ trước dư luận. Đây là đi○u tôi mu○n yêu c○u bác sĩ giữ kín vì vậy mới chịu tr○ một s○ ti○n khá lớn đ○ tình trạng c○a mình được b○o mật.

Bác sĩ Thu○n không có ý ki○n gì khác trước đ○ nghị c○a Phong, ông ch○ lặng l○ đứng dậy, hai tay ch○p sau lưng, nhìn ra ngoài c○a s○. Phong nghĩ đây là giây phút t○t y○u, vì chàng đã bày h○t những lá bài t○ trên mặt bàn. Trong lúc đó, bác sĩ Thu○n đang nghĩ đ○n m○i lợi k○ch sù và cơ hội th○ thách tài năng. Người y sĩ gi○i ph○u thích thú trước một thách thức v○ ngh○ nghiệp ông ph○i vượt qua và c○m th○y tự mãn n○u cuộc gi○i ph○u thành công. Thái độ im lặng c○a bác sĩ Thu○n khi○n Phong lạc quan. Mặc dù th○y hy vọng thành công v○n xa vời nhưng bác sĩ Thu○n nghĩ ông ch○ng

điên đờ từ chối những lời Phong đề nghị. Bởi vì tính cho cùng thành công hay thất bại, ông cũng chẳng mất gì cả.

Bác sĩ Thuần bất ngờ quay lại, ngó xuống ghế và nói quơ quýt:

– Được, tôi sẽ thực hiện ý muốn của ông.

Không che dấu vẻ miễn nguyện, Phong tươi cười hỏi: – Hay lắm! Chẳng nào khi sự?

Bác sĩ Thuần nhún vai đáp: – Ông muốn sớm chừng nào hay chừng đó phải không?

– Đúng thôi.

– Như vậy, tôi đề nghị thử nghiệm ở ông vài thứ ngay hôm nay.

– Thôi máu và phân loại tế bào chứ gì?

Bác sĩ Thuần gật đầu: – Như vậy mới có thể tìm được người cho bộ phận cơ thể thích hợp. Ông cũng biết là một khi mọi sự sẵn sàng chúng tôi sẽ bắt tay vào việc ngay. Ông nên sắp xếp các thứ và chuẩn bị chờ chúng tôi thông báo.

– Vâng, tôi thích thôi!

Mọi diễn tiến đều êm xuôi. Phong lo sắp vài điều trong di chúc và hoàn thành một hồ sơ đầy đủ các dữ kiện cần thiết về chàng để phòng hờ trường hợp Thuý cần tới nhu vụ gì thì phải không được như ý. Phong báo nàng biết trong những tháng sắp tới, chàng dự trù thực hiện một giao kèo làm ăn rất quan trọng mà chàng chưa từng thực hiện trong đời. Đến đúng thời điểm, Phong báo cho nàng hay chàng sẽ vắng nhà khoảng ba đến bốn tuần lễ. Phong cũng khuyên vợ chớ lo. Nếu nàng không nghe tin tức gì trong thời gian đó, chàng sẽ liên lạc ngay khi có thể được. Thuý không thích thái độ bí ẩn của chồng trong những lúc sau này, nhưng Phong đã thuyết phục nàng đừng phản đối. Từ trước, chàng chẳng bao giờ để vợ dính líu vào bất cứ vụ làm ăn nào của mình. Do đó, Thuý dễ dàng chấp nhận những lời gì thì thích của chồng.

Ba tháng sau, Phong nhận được điện thoại từ văn phòng bác sĩ Thuần thông báo đã tìm được một người đàn ông khoảng bốn mươi hai tuổi, tên Chết, chịu cho bộ phận cơ thể. Anh ta đã chết vì một tai nạn lưu thông và chỉ có bộ óc bị hư hỏng. Người này góa vợ, không con và cũng chẳng có bà con thân thuộc để sau có thể khiêu nại lỗi thời. Nhà chức trách tìm thấy trong bóp anh ta có tấm thẻ ký tên sẵn sàng hiến dâng cơ thể cho y khoa nghiên cứu trong trường hợp bị chết bất ngờ. Được tin, Phong hoan hỉ đáp:

– Tuyệt, mọi sự đã được lo chu đáo, tôi sẽ đến ngay.

* * *

B

ây giờ đã hai tuần trôi qua, chàng đang ngó trên giường với khung kính soi nệm đã nằm trong tay mình. Nhắm mắt, Phong từ từ nâng kính và nín thở nhìn vào, nhưng hơi ấm trong lòng bàn tay chàng làm tấm kính như nhạt nhòa hơn, không thể thấy rõ. Phong

hỏi họ kéo góc tấm vải trải giường lau vội mặt kính lóng bóng trước khi soi thử lại.

Phong ngỡ ngàng hết sức. Chàng từng từng tượng đến giây phút này hàng ngàn lần và đã biết trước là sẽ trông thấy bộ mặt của một người lạ, nhưng vào giây phút gay cấn hiện tại, chàng hầu như chẳng chú ý bị gì cả cho cảm giác mừng rỡ và ngạc nhiên khi phải đối diện với đôi mắt trong gương. Chàng thấy một diện mạo hoàn toàn khác, không phải là mình. Phong có cảm tưởng trong giây phút xa rời này, bản thể của chàng hầu như đã bị tháo bỏ đầu mắt, không bao giờ còn tồn tại nữa. Phong cảm giác tim mình như nặng thêm trong lồng ngực, tai ù ù, khiến chàng phải nhắm nghiền mắt. Phong nghĩ thêm, nếu bây giờ, tim bỗng rơi cơn hành hạ làm chàng vong mạng là chuyện buồn cười khó thể ngờ nổi. Cuối cùng, cố định tĩnh tâm thần, Phong lầm bầm: "Phải nhớ, người vốn là Phong. Người tự biết mình là ai rồi. Trí nhớ vốn tồn tại, ý tưởng cảm giác và thái độ cũng như trước, chỉ có nhân dạng là khác hơn." Phong nghe nhịp tim đập đã bình thường. Chàng hít nhẹ không khí vào đầy hai buồng phổi để tự trấn tĩnh và mở mắt nhìn vào kính.

Lần này Phong quan sát hình ảnh mới của mình kỹ hơn. Chàng thấy hài lòng với những gì được thấy: khuôn mặt đẹp trai, bộ tóc vạm vỡ, đôi mắt nâu trầm lặng, mũi cao nổi bật, đáng chú ý, cái miệng có duyên. Phong nghiêng tấm kính soi qua lại để có thể nhìn rõ khuôn mặt mình từ mọi phía, cố làm quen với những đường nét mới và chàng xác nhận diện mạo này rất đẹp cuốn hút phụ nữ. Phong nghĩ Thuý sẽ hài lòng đặc biệt, bởi vì nàng là người đàn bà duy nhất chịu yêu thương dù tuổi tác chàng đã già.

Bây giờ Phong nghĩ có thể thực hiện bước tiếp theo tiếp trong chương trình của mình. Phong liếc nhìn đồng hồ trên tay, sáu giờ chiều, và thêm nghĩ Thuý chắc cũng đã có mặt ở nhà. Chàng với lấy điện thoại, bấm số và nghe tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Giây phút chờ đợi để được nghe tiếng nàng làm chàng thấy hồi hộp.

– A lô?

– Thuý hả?

– Xin lỗi, ai vậy?

Phong chợt nhớ giọng nói của mình đã thay đổi nên Thuý không nhận ra, chàng vội đưa ống nói xa một chút, xong tiếp lời:

– Anh! Phong của em đây! Cùng nghe anh nói chứ? Hình như cái phone này tệ quá.

– Phong! Anh đó hả? Em chẳng nhận ra tiếng anh. Trước, anh nói giọng rất cao, sao bây giờ nghe yếu hơn. Anh đang ở đâu vậy?

– Cùng à, anh chỉ có vài phút để liên lạc với em. Anh muốn nói là sẽ về nhà ăn tối với em vào ngày hai mươi.

– Như vậy còn tới hai tuần nữa lận.

– Anh biết! Xin lỗi em! Anh không thích công việc kéo dài vì muốn về với em. Yêu em nhiều!

– Em cũng yêu anh nhiều lắm!

– Có đi đâu đáng ngại là..., nhưng...

Phong búng búng câu nói và đặt phone trở lại chỗ cũ...

Hai tuần lễ trôi qua nhanh hơn Phong tưởng. Sức khỏe đã hồi phục và chàng bắt đầu thực hiện dần kế hoạch đã toan tính. Phong còn nhiều điếu phải thi và chương trình cần thực hiện cho xong. Chàng quyết định con người cũ của mình, tức cá nhân Hoàng Thông Phong phải biến mất trên cõi đời này. Chàng không muốn các đồng nghiệp và những người liên hệ làm ăn biết chàng là Phong. Theo ý chàng, Phong đã chết vì tai nạn phi cơ trực thăng rơi lúc bay qua vùng núi Lâm Viên ở Tuyên Đức.

Phi công, một người mang ơn nghĩa sâu đậm với Phong, sẵn lòng giữ vai phụ trong vụ thay hình đổi dạng đầy tính toán của chàng. Anh ta cũng được Phong trả một số tiền xứng đáng, để đổi sống tiện nghi suốt quãng đời còn lại cho vì chàng muốn cho dù có bị áp lực nào khai thác chăng nữa anh ta cũng không hé môi tiết lộ một lời nào. Kể từ đó, sau một thời gian tang chế hợp lý, Phong dự định sẽ cùng Thuý làm lễ tái hôn, nối lại tình yêu đã bị đứt quãng vì những mưu toan của chàng. Phong sung sướng nghĩ đến cuộc sống mới khác hẳn khi chàng và Thuý trở thành xứng đôi hoàn toàn và sức khỏe cũng như nghị lực. Sự chia cách hiện tại đối với Phong có thể tạo buồn khổ nhưng chỉ có tính cách tạm thời vì tương lai sắp đến sẽ là những năm dài hạnh phúc. Do đó, những gì đang xảy ra chỉ là cái giá nhỏ nhoi chàng sẵn lòng trả. Phong nôn nóng chờ đợi ngày hai mươi để thực hiện mưu định.

Đ

úng năm giờ chiều, Phong trở về gõ cửa chính ngôi nhà của mình. Chàng tính vào giờ này, Thuý đang hiện diện ở trong nhà. Đứng chờ giây lát, Phong biết Sơn, người quen gia giúp việc nhà chàng đã lâu năm, sẽ ra mở cửa. Vừa trông thấy lão chàng lên tiếng:

– Tôi có thư của ông Phong gửi cho bà Thuý. Ông ấy yêu cầu bà hãy đọc kỹ bức thư trước khi tiếp tôi. Đây là tùm danh thiếp của tôi.

Phong đã chọn cho mình tên mới Huỳnh Thiên Phú, chết sao để khi cần viết tắt, vẫn giữ được ba chữ tự đầu của tên cũ.

Lão Sơn cúi mình lễ phép thưa:

– Vâng, tôi sẽ làm như ông dặn. Xin ông theo tôi bước vào lối này.

Bức thư cũng giữ một phần quan trọng trong mưu cơ của Phong. Chàng tự biết không thể trả về để mặt kệ cho Thuý biết những gì chàng đã làm vì sợ tâm trí nàng sẽ bị xáo động bất ngờ. Do đó, Phong nghĩ phải báo cho nàng hay trước, nhưng cũng không nên đợi quá lâu khiến óc tưởng tượng của nàng sẽ đi quá xa. Phong nghĩ phải hiện diện đúng lúc bên cạnh nàng để trấn an nỗi lo và trả lời những gì nàng cần hỏi.

Phong đã nghĩ ngợi rất lâu và suy tính từng lời lẽ trong bức thư. Sau đó, chàng viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần cho đến khi thấu đáo mọi chi tiết. Trong nội dung thư, Phong trình bày tất cả động lực nào thúc đẩy chàng thực hành ý muốn và phác họa cuộc sống tương lai của mình. Bây giờ, Phong chờ đợi phản ứng của vợ chàng với tâm trạng lo âu, giống như chàng chưa từng có kinh nghiệm viết đơn bà trong suốt bảy mươi tám năm sống trên cõi đời này. Dòng tư tưởng đang trôi xuôi, Phong chợt nhớ hiện giờ chàng đang trở lại tuổi bốn mươi hai.

Phong thấy ba mươi phút chờ đợi như một thời gian bất tận cho đến lúc lão Sơn xuất hiện, nói lời phép: – Bà chị sẽ tiếp ông ngay bây giờ.

Phong có cảm tưởng lão quynh gia nhìn chàng bằng ánh mắt tinh quái. Chàng theo chân lão bước lên những bậc thang quen thuộc trong nhà đi lên lầu, Thuý đang chờ ở đó. Phong kín đáo quan sát từng đường nét trên dáng vóc người vợ thương yêu lúc bước vào bên trong phòng và đóng nhẹ cửa ở sau lưng. Thuý đang đứng gần cửa sổ, tay còn nắm bức thư và châu thân run rẩy có lẽ vì xúc động. Phong chờ đợi nàng lên tiếng. Thuý bước về phía chàng, cau mày nói:

– Ông Phú, tôi chẳng biết ông là ai và đang sử dụng trò chơi phi lý gì, nhưng tôi vẫn muốn cho ông cơ hội giải thích trước khi tôi gọi cảnh sát.

– Em Thuý!

– Tại sao ông dám gọi tên tôi thân mật như vậy chứ? Tôi biết cho ông biết, tôi không thể tin nổi những lời lẽ trong bức thư này, vô lý lắm! Phong đâu rồi? Ông đã làm gì khiến tôi?

– Thuý, anh xin thề những gì viết trong thư là sự thật. Chính anh là Phong, chẳng em đây!

Thuý trợn mắt nhìn chàng, môi mím lại và nàng bất ngờ quay lưng tiến nhanh đến chỗ để điện thoại, vừa nói: – Tôi thấy chẳng còn cách nào hơn.

Phong vội vàng tiến hai bước đã đến sau lưng vợ, nắm vào cườm tay nàng, nói giọng van lơn: – Đừng làm vậy! Em sẽ huỷ hoại tất cả công trình của anh.

Thuý cau mày nhìn chàng một cách giận dữ.

– Tôi phải báo nhà chức trách! Buông tay tôi ra! Buông ra!

– Thuý, anh van em...

Nhưng nàng bất ngờ giật tay ra khỏi Phong và đứng nhìn chàng với ánh mắt kỳ dị, vừa xoa vào chỗ cườm tay bị nắm, nói lớn tiếng:

– Ông không được gọi tôi như thế. Bộ ông tưởng tôi khùng nên dìm mình mưu ông chết? Ông ép buộc khiến tôi viết bức thư kỳ quặc này bằng cách nào? Ông đã làm gì khiến tôi? Tôi nghĩ chỉ vì tiền mà ông làm chuyện quái gở này.

Bây giờ trước mặt người vợ yêu dấu, Phong mới nhận thức được rằng trong những phản ứng bất ngờ chàng từng nghĩ ra, trường hợp này đã vượt ngoài sự tiên liệu khi

chàng nhận thấy mình thua cuộc hoàn toàn. Phong lớn tiếng cãi chính:

– Không phải vậy đâu! Việc làm này hoàn toàn không phải vì tiền. Em nghe anh nói chứ?

Thuý chau mày hỏi: – Thế thì vì thứ gì?

Phong lắc đầu nói trong tuyệt vọng:

– Chẳng vì em! Anh muốn được sống với em lâu dài, muốn chúng ta được hạnh phúc hơn.

Ánh mặt Thuý đầy vẻ sợ hãi, nàng tiến dần đến chỗ bệ chuông thường dùng để gọi lão Sơn và nói như hét vào mặt Phong: – Ông điên rồi! Xin lỗi, tôi không thể nghe ông nói càn rỡ nữa.

Chợt nhớ đến bản tin, Phong liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, thấy chỉ còn vài phút sẽ sáu giờ, chàng ôn tồn nói:

– Thôi được. Anh không muốn làm em sợ. Chỉ xin đợi một hai phút sẽ biết tin tức.

– Tin tức? Ăn thua gì tới chuyện này chứ?

– Như viết trong bức thư, anh đã thực hiện một cái chết giả tạo cho chính mình.

Thuý nhướng mắt nhìn chàng giây lát, xong bước vội về chỗ đặt chiếc máy Tivi bật lên vừa lúc người xướng ngôn viên đọc: “Tin tức hàng đầu hôm nay: Thủ tướng đã ra kế hoạch đối phó với nạn thất nghiệp... Ông Hoàng Thông Phong, một nhà tài chính tên tuổi bị tước nạn. Chiếc trực thăng ông đi đã rơi tung sau khi rơi trong vùng núi Lâm Viên Đà Lạt vào buổi chiều hôm nay... Vẫn chưa có tin mừng cho giới bị bệnh ung thư...”

Thuý hoảng hốt gào lên: – Ông đã âm mưu hại chúng tôi! Ông giết chết Phong để chiếm cơ sở làm ăn, gia sản và chiếm luôn cả tôi!

Thình lình Thuý xông về phía Phong, cung tay đập túi bụi, vừa la hét:

– Ông là kẻ giết người! Ông sát hại chúng tôi!

Chàng đưa tay lên đỡ và nắm lấy cườm tay Thuý với ý định đẩy nhẹ nàng ra, nhưng bỗng dưng Phong cảm thấy mình yếu sức một cách kỳ lạ, nội lực trong người chàng hầu như tan biến đâu mất. Phong cảm giác không thể đứng vững trên đôi chân. Mắt chàng hoa đi, mờ dần và không thể nhìn thấy gì nữa, ánh sáng quanh chàng như nhòa nhạt dần.

Phong không ngờ máu các mạch trong khối óc già cỗi của chàng đang vỡ vụn, chảy cùng khắp khắp sợ. Sau đó, cảm tưởng cuối cùng Phong có thể nhận biết là nỗi buồn phiến vì mưu toan tìm hạnh phúc của mình bị thất bại thảm thương. Thận chốt đã không cùng phe với chàng.

QUANG THIÊN